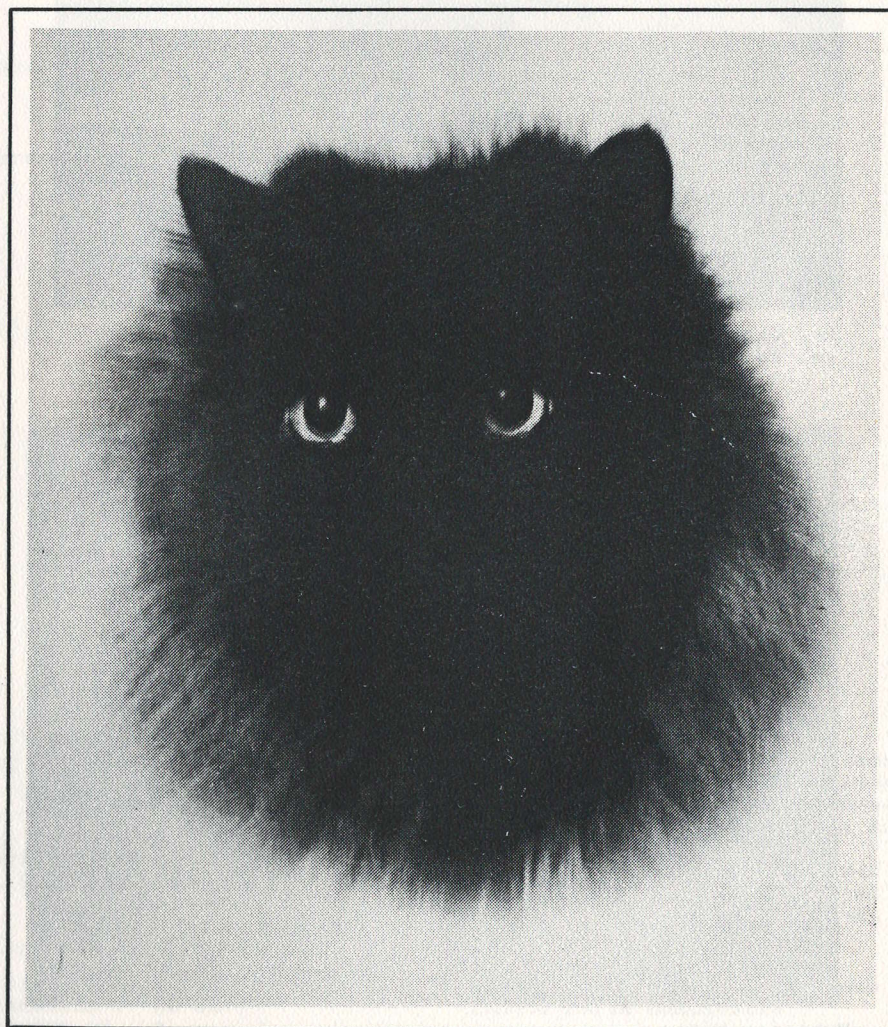

PERSIALAISKISSA

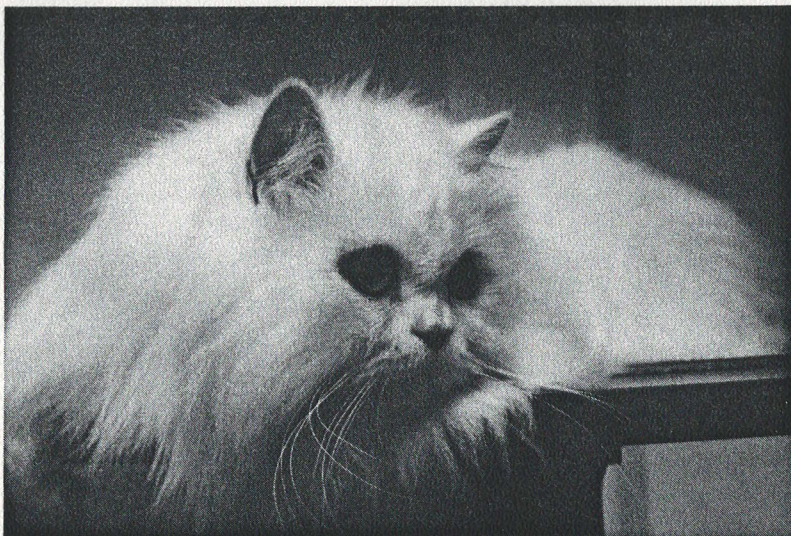
tarinaa kissoista ja ihmisistä

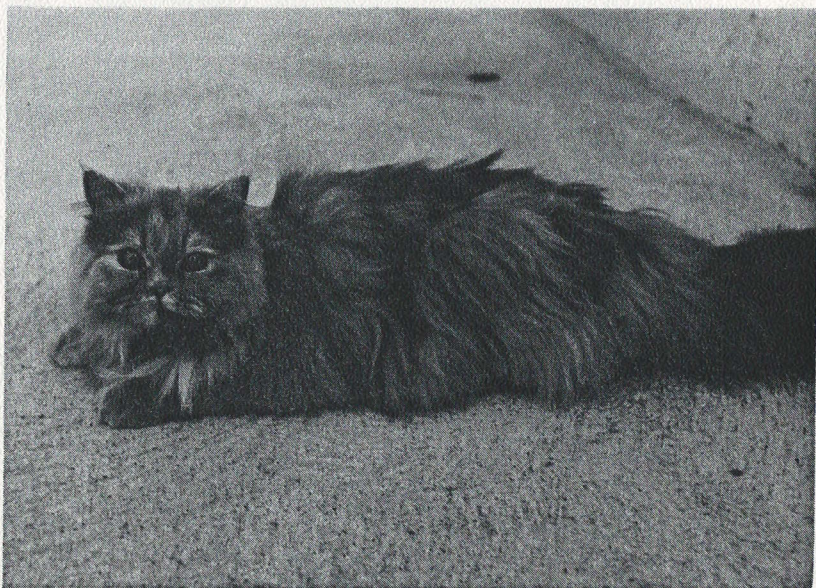

SUROK

1982

Pr. Caparin Charlie
om. Tarja Kapanen

Mekantos Erika
om. Eva Heiman

Persialaisjaosto tiedottaa

Palveluksessanne:

Puheenjohtaja	Maria Huhtamo Metsäpirtintie 2 F 28 02130 Espoo 13	90 - 463 714
Sihteeri	Liisa Lindgren Tammisalontie 2 A 10 00830 Helsinki 83	90 - 789 642
Rahastonhoitaja	Vappu Pulkkinen Ulvilantie 23 E 64 00350 Helsinki 35	90 - 552 056
Varapuheenjohtaja	Reijo Törmäkangas Sakara 4 G 54 00940 Helsinki 94	90 - 307 286
	Tuula Kämäräinen Hangontie 45 A 7 05840 Hyvinkää 4	914 - 211 02
	Kielo Nissinen Pähkinärinteentie 42 C 20 07110 Vantaa 71	90 - 843 731
	Marjo Kapanen Kapteeninkatu 24 E 65 00140 Helsinki 14	90 - 629 546

Rotuneuvojat:

P-K Rotukirjaaja
Marjo Kapanen
p. 90 - 629 546 ilt.

Marita Kienanen
p. 90 - 786 366 päiv.

JÄSENMAKSU

Oletko maksanut vuoden 1982 jäsenmaksun? 20 mk
PSP 629 28 - 7

Arpajaisvoittoja:

haluathan olla mukana Pers.jaoston toiminnassa, arpajaisvoittaja kaivataan marraskuun näyttelyyn, kaikenlaisista pientä ja suurta. Ota yhteys

Maria Huhtamo 90 - 463 714
Marjo Kapanen 90 - 629 546
Marita Kienanen 90 - 786 366

Valokuvia:

kivoja kuvia kaivataan lehteen lähettä Maria Huhtamolle

Historiaa

Maidän perheessä oli 1969 Tommi ja minä, Alli. Olin vuosia sitten nähnyt Seurassa punaisen persialaikissan kuvan ja päätin, että tuollaisen kissan minä haluan. Me nimme 1969 Suomen Rotukissayhdistyksen näyttelyyn Munkkivuoreen, siellä oli pitkäkarvakissoja useita eri värejä. Päätimme ostaa sinisen persialaisen. Teimme Helvi Terhenin kanssa tuttavuutta, hänellä oli sininen Pia-kissa astutettu valkoisella Mannella.

Pia synnytti 12.11.69 Suomen ensimmäiset valkoiset persialaispenut, kaksi naarasta ja yhden uroksen. Kovan pohdinnan jälkeen ostimme pojan, Yamah Snowball'in. Ihana valkoinen pallero sai nimekseen Snöke. Tommi oli sitä mieltä, että Snöken on saatava leikkikaveri.

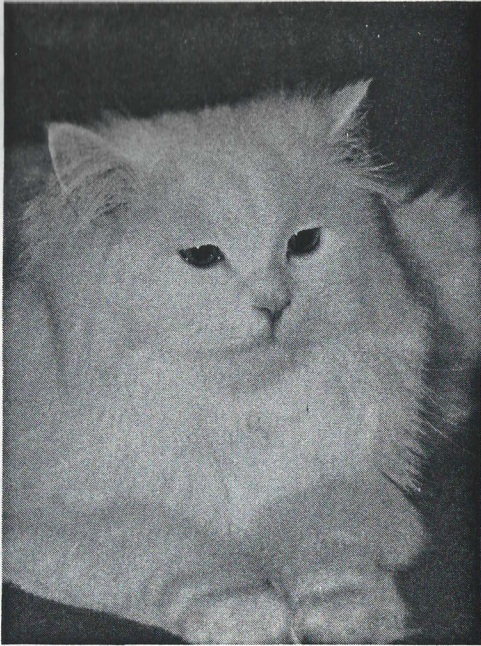
Liisa Waittisen Solterona oli 25.3.70 synnyttänyt kolme sinistä pentua, kaksi naarasta ja yhden uroksen. Niin me ostimme uroksen nimeltään d'Entetement Comte de Monte-Cristo eli Riku.

Snökestä ja Rikusta tuli hyvät kaverit. Jo ensimmäisen kesän kesälomalla olimme autolla Satakunnassa saakka. Joka kesälomalla on tehty pitkiä automatkoja, pisin on Hammerfestiin saakka.

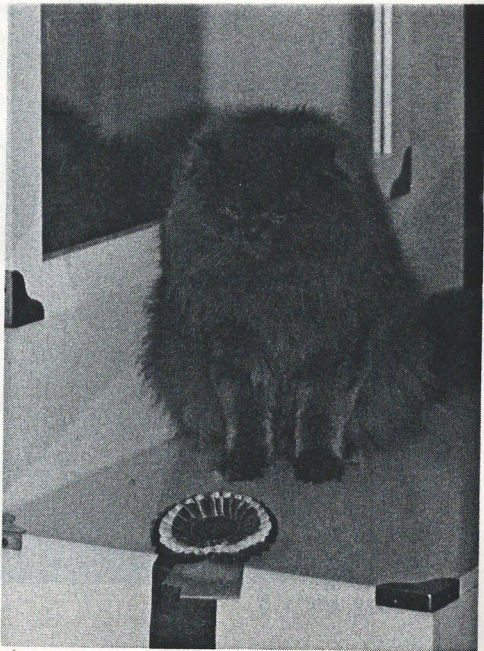
Sykeyllä -69 olimme näyttelyssä ja niitä riitti monet vuodet. Snöke on Int.premior ja Riku Int.champion ja premior.

Molemmat pojat ovat jo 12-vuotiaita ja edelleenkin pirteitä ja leikkisiä.

Alli

Snöke

Riku

ASTUTUS- JA SYNTYMÄTAULUKKO laskettu 66 vuorokauden mukaan

Tammii	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
Maalis	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	
Huhti	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Huhti	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6		
Maalis	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Touko	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	
Kesä	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Kesä	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4		
Touko	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Heinä	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	
Kesä	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Elo	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	
Heinä	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Syys	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	
Elo	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Loka	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	
Syys	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Marras	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4		
Loka	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Joulu	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	
Marras	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Tammii	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	
Joulu	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Joulu	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Helmi	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4
Maalis	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4

Kate Stierncreutz:

VAIKUTELMIA AMERIKKALAISESTA
KISSANÄYTTELYSTÄ

Lähdimme Amerikkaan turisteina sukulaisia tervehtimään. Tietenkin kissatkin kiinnostivat. Olin kirjoittanut tulostani Richard Gebhardille, jonka olin tavannut kerran Kööpenhaminassa 60-luvun alussa. Ajattelin, että tämä noin 15 vuotta CFA:ssa toiminut "presidentti" olisi valmis järjestämään jonkinlaisia kontakteja. Kaksi vuosikymmentä on kuitenkin pitkä aika, joka voisisältää kaikenlaista. Juuri enne lähtöäni kuulinkin, ettei Gebhardt enää ollut suuren järjestön huipulla. Tiesin, että Rochesterissa, New Yorkin osavaltiossa oli näyttely 04.04. ja olin päättänyt lähteä sinne. Osavaltio olikin paljon suurempi kuin arvelin ja ilmeni, että matka sinne olisi ollut sekä kallis että vaikea. Lähtiessämme Helsingistä lin saanu suuren määrän ruusukkeita jaettavaksi. Päättinkin lähettää ruusukkeet Rochesteriin, jonne olin ollut puhelinyhteydessä, mutta onneksi lähetin vain puolet varastostani. Soitin jälleen Gebhardille, joka ilmoitti olevansa sairas ja kiireinen eikä näin ollen ole voinut järjestää pyytämiäni tapaamisia. Sain kuitenkin yhden kasvattajan nimen, joka oli Jane Howard ja hänen kauttaan sainkin tietää New Jerseyssä ja Long Islandilla olevista näyttelyistä. Molemmat paikat sijaitsivat noin tunnin ajomatkan päässä Manhattanilta missä asuimme.

Serkkuni hoiti matkamme omalla autollaan ja omaa kallista vapaa-aikaansa uhraten. Tästä syystä en voinut viipyä näyttelyssä kuin tunnin ja näin ollen en pystynyt perehtymään asioihin niin perusteellisesti kuin olisin toivonut. New Jerseyn näyttely oli onnistunut piiloutumaan niin hyvin, että kesti tunnin ennenkuin me sen vihdoin löysimme. Se oli ahdattu pieneen tilaan ollen epäsiisti ja sekava. Pääsimme kuitenkin sisään ilmaiseksi ilmoitettuumme, että olemme tulleet Suomesta asti. Tapasin Jane Howardin, joka oli hopeapersialaisten kasvattaja ja lisäksi valokuvaa-ja.

Hänen työnsä tulokset ilmestyvät kerran vuodessa toimitettavassa CFA Yearbookissa. Sovimme, että Jane lähettää minulle joitakin valokuvia sikäläisistä kissoista jotta saisimme tutustua niihin.

En ollut suinkaan varma olisiko minulla tilaisuus nähdä Long Islandin näyttely. Onnellisesti kuitenkin kävi, kiitos jälleen kiltille serkulleni. Näyttelyn pitopaikka oli kotoiseen tapaan koulun voimistelusaliksi. Se oli siisti ja hyvin järjestetty, verrattuna edelliseen kokemukseeni. Tätä voitaneen verrata meidän suurimpiin näyttelyihimme monessakin suhteessa.

Erot ovat kuitenkin huomattavat; En ole koskaan voinut sietää koväänisiä näyttelyissä. Paitsi, että minä hermostun olen huomannut niiden tekevän myöskin kissat levottomaksi.

Amerikkalaisessa näyttelyssä on kokoaikainen yksi henkilö äänessä. Kissat kutsutaan nimeltä arvosteluun eli omistajat tuovat lemmikinsä tuomarin luokkaan. New Jerseyn näyttelyssä oli kahdeksan tuomaria ja Long Islandilla yhdeksän.

Sillä aikaa kun kissat tuotiin arvosteluhäkkeihin tuomarit joko poistui-ivat, söivät tai mietiskelivät. Arvostelupöytä oli näkemisen arvoisen. Sen keskellä oli pieni koroke kissaa varten ja molemmin puolin oli palkintoja, ruusukkeita, posliinikissoja, ym. kaikenlaista krääsää. Pöydän toinen pää oli varattu sihteerille, joka tuomarin sanelun mukaan teki merkintöjä. Pettymykseksi tuomarit puhuivat niin hiljaa, että vain sihteerin jotakin kuului. Kun kissat olivat häkeissään haki tuomari ne yksitellen, tarkasteli niitä ja vei takaisin. Luokat olivat usein sekoitettuja niin, että kaikkia värejä oli samanaikaisesti esillä. Sraysuihkeella hän sitten puhdisti kätensä sekä korokkeen. Tuomareilla ei ollut työtakkeja vaan esim. pieni pyylevä juutalaisetä esiintyi tavallisen puvut housuissa ja liiveissä kera paidan ja eräs nuori hauskannäköinen naistuumari oli silkki-

jatkuu.....

leningissä ja korkeakorkoisissa juhlakengissä. Mutta hämmästyksellään ei ollut rajoja kun eräs naistuumari kesken kaiken rupesi syömään spaghettoa, lautanen sijoitettuna kissalle tarkoitetulle korokkeelle. Yleensäkin kaikki söivät koko ajan, yleisö, sihteerit, toimihenkilöt, tuomarit ja kissanomistajat. Häkkien edessä oli niin paljon muuta kamaa, että joskus oli vaikeaa päästä lähelle. Pieniä pöytiä oli tuotu mukaan, niin että ateriat olisi voitu katsoa kuin picknikillä ikään. Häkin alla oli paitsi kissojen kantolaukut myös vaatteita ym. rekvisiittaa mielin määrin.

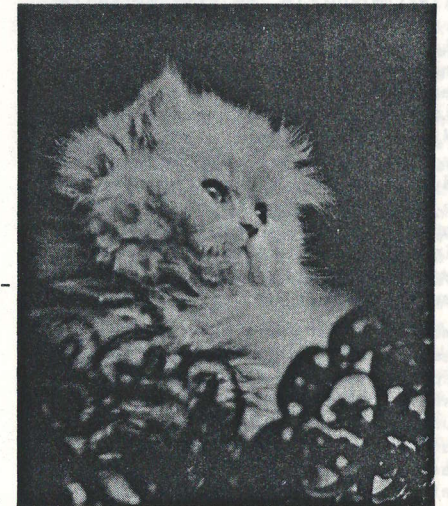
Varmasti jo moni lukija hermostuu ja miettii, miksi näin paljon kaikkea asiaan kuulumatonta, eikä mitään kissoista? Tämä johtuu siitä, että minä voin kertoa kissoista varsin vähän ja siksi olen yrittänyt luoda hieman tunnelmaa.

Siispä vihdoinkin kissoista; Rotujen ja varianttien määrä on paljon suurempi kuin meillä. New Jerseyssä näyttelyyn oli ilmoitettu 315 ja Long Islandin 370 kissaa. Kt ikissojen osuus on suurempi kuin meillä, 32 ja 61. Pitkäkrvoihin laskettiin myös puolipitkäkarvat eli Birmat, Balineset, Main Coonit / Angorat ja Somalit. Pitkakarvojen ryhmä oli ensimmäisessä näyttelyssä noin puolet kissoista ja toisessa vähän enemmän. (Kotikissat laskettu lyhytkarvoiksi.) Somaleja oli lähes yhtä paljon kuin abyja ja abyt olivat erittäin suosittuja. Shaded Silver persialaiset olivat yleisempiä kuin chin-chillat. Yksivärisiä persialaisia oli suhteellisen vähän, mutta valkokaikkua paljon. Persialaiset olivat lähes kaikki aivan tylppäkuonoisia. Ne eivät kuitenkaan yleisesti olleet "ylitypittyjä". Aivan kuten meidänkin näyttelyissämme näki hyvin kammattuja ja vähemmän hyvin hoidettuja kissoja. Oikein surkeita tapauksia, kuten meidän oloissamme joskus tapaa, ei ollut ollenkaan. Kissoille ei annettu erinomainen, oikein hyvä jne. vaan jokainen sai oman järjestysnumeronsa.

Näin ensimmäisessä näyttelyssä oli eräs cremevärisen persialainen, joka oli "Second Best of Colour". Se oli huonoin kissa minkä näin, mutta luokassa tai värisä oli ilmeisesti vain kaksi osanottajaa. Kaikki PK-championit (kuten myös LKT)kilpailevat keskenään. Ennen kuin championista tulee Grand Champion on hänen voitettava 200 muuta Championia. Kun amerikkalainen kissa on 8 kuukautta on se täysi kasvuinen ja saa kilpailla avoimessa luokassa. Kun se on voittanut kuusi kertaa on se Champion. Grand Premieriksi valmistuu kissa voitettuaan 150 muuta Premieriä.

Tämä vaikuttaa hyvin selvältä, mutta kun kävelin katsomassa kissoja näissä näyttelyissä olin aivan sekapäinen. Hyvin harvoin samanrotuisia tai samanvärisiä kissoja oli sijoitettu vierekkäin. Mitenkään en voinut seurata arvostelua, koska en tiennyt mistä milloinkin oli kysymys. Yleisöä ei ollut paljoakaan näyttelyissä. Mitään suuria julisteita ei näkynyt näyttelyhuoneistojen ulkopuolella. Kuitenkin kissankasvattajia on USA:ssa valtavan paljon.

Siitäkin huolimatta, että tietoni ja käsitykseni amerikkalaisesta kissanäyttelystä jäikin varsin hataraksi olen iloinen siitä, että yleensä olen ollut tilaisuudessa muodostaa näkemykseni sikäläisistä oloista. Niin kovin merkillistä se ei ollut, mutta mielenkiintoista.

Pr. & Int.ch. Sunflower of Dunesk

Kissapostia

AAMUHETKI KULLAN KALLIS

Herätyskello on meillä täysin tarpeeton, sillä kissapojat Matti ja Pekka suorittavat herätyksen sisäisen kellonsa mukaan sääntillisesti joka aamu pyhä-ärkeä. Pekka taputtelee aina ensin tassullaan emäntää poskelta toiselle ja sitten Matti työntää naappelinensa emännän lähelle ja antaa sumpin suoraan huulille. Emännän unisesti mutistessa, että voi muorin rakkaat karvakorvat, antakaa muorin köspöttää vielä viisi minuuttia, ne kissamaisella tyyneydellä mukautuvat heti ja niinpä Pekka kiertyy puuhkaksi emännän kaulalle ja Matti puolestaan käpertyy rinnan päälle ja siinä ne sitten rutisevat tyytyväisinä äänekkäästi. Isännän kissapojat aina tässä vaiheessa jättävät rauhaan, sillä kokemuksesta ne tietävät, että häntä ei herätä muu kuin emännän voimakas määrätietoinen ravistelu. Isäntä on sananmukaisesti "illan virkku, aamun torcku."

Emännän laittaessa keittiössä aamu-ateriaa pojille, nämä istua näpöttävät ikkunapöydällä, ja Pekka-poika on aivan pakahtua, kun on niin paljon asiaa kerrottavana heti aamusta. Matti sen sijaan iältään vanhimpana tyytyy vain rauhallisesti kuuntelemaan.

Isännän ilmestyttyä aamukehville, kissapojat ryntäävät heti syliin. Siinä sitä sitten ollaan poikaporukalla nenät vastakkain ja sinä hetkenä kaikki muu on täysin merkityksetöntä.

Oikea hupinnumero kissapojille aamuisin on emännän viiden minuutin aamujumppa. Ilmiselvästi ne hymyilevät aivan hervottomasti nähdesään emännän kuppellehtivan ähisten ja puhisten lattiatasolla. Joskus ne kuitenkin intoutuvat itsekin hoitamaan omaa ruumiinkulttuuriaan ja selällään maata kellottaen syntisen sulokkaasti ojentelivat tassujaan musiikin mukaan.

Joka-aamuiset aamupuhallukset kuuluvat pojilla myös asiaan. Jompikumpi antaa lähtömerkin naukaisten kirahtamalla ja sitten sitä mennään hippulat vinkuen. Siinä vaiheessa isäntäväen on parasta pysytellä poissa tullinjalta, sillä pojat kurvailevat huoneesta toiseen niin vauhdikkaasti, ettei aina edes tiedä ajaako Matti Pekkaa takaa vaiko päinvastoin.

Isäntäväen vihdoon lähdettyä silakkaa tienaamaan, voi kissapojien keskinäinen jännittävä päivä alkaa ...

Terveisin Katriina ja Seppo Kahma Oulusta

KOKEILIN HELLYYTTÄ

Eräänä lämpimänä elokuun päivänä koirani löysi korkeasta tienvarsi-ruohikosta neljä vastasyntyntä, heitteille jätettyä kissanpentua. Kun palasin kotiin kantaan pikiriikkisiä olentoja sylissäni, Mike sanoi päättäväisesti: "Ei enää kotieläimiä." Mike paralla oli jo taakkana koirani ja kolme muuta kissaa.

"Pidän niitä vain sen aikaa kun ne ovat kyllin vanhoja tullakseen toimeen omin neuvoin", lupasin. Mike vaikutti epäilevältä. "Kunniastianalla", vakuutin hänelle.

Tein pennuille lämpimän pesän vuoraamalla korin vanhalla huovalla. Sitten menin ostamaan luluttipulloja.

Useiden epäonnistuneiden yritysten jälkeen pennut viimein imivät ahaasti lämmitetyn maidon. Kömmän vuosteesta seuraavan yön aikana peräti neljä kertaa syöttämään niitä. Aamulla onnittelin itseäni sillä pennut näyttivät hieman vahvemmilta, hieman isommilta.

Iltapäivän kuluessa huomasin, että jokin oli vinossa. Kissanpentun söivät hyvin, mutta mitään ei tullut ulos. Niiden pikku vatsat olivat kireällä kuin rummunkalvot. Ehkä en sittenkään pystyisi pelastamaan niitä. Otin yhden syliin ja aloin hieroa säälistä sen vatsaa. Äkkiä käteni kastui läpimäräksi. Kokeilin samaa tempua toiselle pennulle ja sain saman tuloksen. Siitä lähtien pennut selviytyivät hyvin.

Kului useita päiviä. Mike kertoi kerran kotiin tultuaan, että hänen sihteerinsä oli tarjoutunut ottamaan Hertan - suosikkini. Aloin ottaa Herttaa harvemmin syliini ja antaa sen odottaa syöttövuoroaan - ehkä halusin siten valmistautua tulevaan eroon. Mietin hajamielisenä mahtoko erityiskohtelun lakkaaminen vaikuttaa sen persoonallisuuteen. Entäpä jos osoittaisin enemmän huomiota jollekin muulle pennulle. Kasvaisiko siitä erilainen kuin sisaruksensa? Päätin tehdä kokeen.

Valitsin pesueen pienimmän, sen jota Mike nimitti lepakoksi, koska sillä oli kiilloton musta turkki

Jo Coudert

ja ruma naama. Se oli aina pahan pohjimmainen, se otettiin viimeisenä syliin ja se sai aina vähiten huomiota osakseen. Annoin pennulle uuden nimen - Boston - ja toistellen nimeä hiljaa yhä uudelleen samalla kun ruokin sitä sylissäni. Minulla oli tapana antaa sille ruokaa niin paljon kuin se halusi syödä ja työntää se sitten villapuseroni alle, missä se nukkui sydäntäni vasten, sillä aikaa kun puuhailin työpöytäni ääressä.

Kissanpentuun menettelyni vaikutti heti. Sen vasta-avautuneet silmät tarkastelivat kasvojani kiinnostuneesti. Se oppi nopeasti nimensä, ja kun kutsuin sitä, se kömpi huovan leskosten yli niin nopeasti kuin sen houjuvat jalat kannattivat. Nyt se ei enää suostunut nukkumaan pentujoukon alimmaisena vaan rimpullin ylös ja asettui päällimmäiseksi. Alkoiko Boston arvostaa itseään sen takia, että se tunsii muiden arvostavan sitä?

Boston oppi pentueesta ensimmäiseksi kehräämään, pesemään itseään ja kapuamaan korista ulos. Kun nostin sen syliini, ja aloin hieroa nenääni sen kuonoa vasten, sillä oli tapana taputtaa poskieni pienillä tassuillaan.

Bostonin ulkonäkökin muuttui: sen turkki muuttui sileäksi ja kiiltäväksi. Vaikka siitä ei koskaan tullut kaunista, siitä tuli virkeä ja iloinen, niin luottavainen ja hellyttävä, että sen pelkkä näkeminen oli ilo silmälle. Kaikessa oli vain yksi hankaluus: osoittaessani runsaasti huomiota Bostonille olin oppinut rakastamaan sitä.

Kasvaessaan Boston oppi jokaisen liikkeen tarkoituksen. Jos ajattelin ryhtyä valmistamaan päivällistä, se oli jo menossa keittiöön. Jos ajattelin mennä ulos, se oli mennyt jo ovelle. Eräänä päivänä Boston päästi äänähdyksen, joka ei ollut kehräystä eikä nau'untaa. "Boss-pieni, tiedän että olet siellä", vastasin. Siitä lähtien se äänteli mielensä mukaan. Kun tarjosin sille vaihtoehtoja kuten "Tahdot varmaan nyt illallista" tai "Kiva nähdä taas", se jatkoi erilaisilla äänähdyksillä, jotka tarkoittivat samaa kuin "illallinen" tai "hei", kunnes sen sanavarastossa oli yli neljäkymmentä sanaa.

Työskennellessäni eri puolilla taloa pidimme yllä keskustelua, jonka aikana usein unohdin, että seuralaiseni oli vain kissanpentu. Kuunneltuaan hetken eräänä iltana keittiössä Bostonin ja minun välistä keskustelua Mike huomautti: "Tulet kaipaamaan Bostonia sitten kun se on annettu pois."

Tuujotin häntä kauhistuneena, mutta hän katsoi värähtämättä takaisin. Näin hänen ilmeestään, että tämä oli minulle jonkinlainen koe. Pystyisinkö pitämään lupaukseni vai pidinkö kissanpentua arvokkaampana? "Niin", vastasin, "tulen kaipaamaan sitä."

Pian sen jälkeen kun Hertta ja Pippuri oli viety uusiin koteihinsa, Mike ilmoitti, että kirkon myyjäisiin etsittiin kissanpentuja myytäväksi. Näytti siltä, että Boston olisi meillä viimeisiä päiviään. Nyt kun pitelin sitä sylissäni, se joutuikin usein taputtelemaan kyyneliä kasvoiltani.

Päivää ennen kuin pennut piti viedä myyjäisiin, Miken sihteerin ystävävärtä tuli kuusivuotiaan poikansa kanssa valitsemaan kissoista joko Bostonin tai Ritarin. Sydämeni kutistui kokoon kun pikkupoika tuli ovesta. Hän oli kuin jalkapallonpelaaja pienoiskoossa. Kuinka sellainen pieni luontokappale kuin Boston voisi kestää pojan kovakouraisessa käsittelyssä? Poika marssi kissojen tykö ja kahmarsi suosikkinsa - Ritarin.

Myöhemmin Mike soitti muistuttaakseen minua siitä, että myyjäisten järjestäjä halusi kuvauksen Bostonista. "Olen jo kirjoittanut kuvauksen", sanoin ja luin sen Mikelle: "Boston on saanut osakseen poikkeuksellisen paljon hellää huolenpitoa, mikä on tehnyt siitä älykkään ja oppivaisen. Sen käytös on moitteeton, se pitää autoajeluista, kaikista leikeistä ja sillä on laaja sanavarasto. Kohdelkaa sitä yhtä hyvin kuin se kohtelee teitä."

Mike oli hetken hiljaa. Sitten hän sanoi: "Saat sen kuulostamaan siltä kuin Boston olisi hyvin poikkeuksellinen kissa."

"Niin se onkin", virkoin ja laskin kuulokkeen alas.

Kun Mike tuli kotiin, Boston meni ovelle tervehtimään häntä, minä en voinut. Taistelin koko ajan itkua vastaan. Sitten Mike käveli keitti-

öön kantaen Bostonia, jonka kaulan ympärille olin solminut suuren punaisen rusettinauhan. Mike ojensi minulle ääneti kirjekuoren. Sen sisällä oli joulukortti, johon oli kirjoitettu käsin: "Antakaamme toisillemme joululahja, vaikka onkin vasta marraskuu." Hän ojensi Bostonin minulle. "Jos sinä pystyt luopumaan siitä, pystyn minä antamaan sen sinulle takaisin." Kurotuin halaamaan Mikea.

Kuukausien kuluessa kokeiluni tulokset kävivät yhä näkyvimmiksi. Boston oppi juosta vilistämään pihanurmikon laidalta toiselle, kepuamaan puuhun, missä se kutsui minua niin kauan kunnes äkkäsin sen. Minulla oli tapana antaa sen hypätä puusta suoraan syliini. Varhain eräänä aamuna kuulin sen naukuvan surkeasti makuuhuoneen kynnyksen reosta. Kun nousin ylös katsoakseni mikä sillä oli hätänä, se johdatti minut alakertaan olohuoneeseen. Kolme vanhempaa kissaa olivat siellä väijymässä lintua, joka oli tullut yöllä sisään savuhormin kautta. Hätitin linnun nopeasti avoimesta ikkunasta ulos.

Vaikka Boston kerran pelasti erään toisenkin linnun hengen viemällä minut pöheikköön, jonne lintu oli ajautunut saatuaan terävän tikun nokkaansa, se piti silti kaikesta huolimatta metsästyksestä. Se jahtasi mielellään karpäsiä ja ampieisia ja tiesi, että toisen saattoi läiskäistä umpimähkään mutta toisen voitti nopealla varovaisuudella. Eräänä heinäkuun iltana menin puutarhaan talon taakse ja löysin Bostonin kyyristyneenä kuolleen kaniinin yli. Se oli pyöreä kuin tynnyri ja silmät kiilsivät ylensyönnistä.

Muutamaa päivää myöhemmin Boston alkoi näyttää haluttomalta. Seuraavana iltana löysin sen lattialle lyhyistyneenä. Pelästyneenä otin sen syliini ja lähdin viemään eläinlääkäriin. Autossa muistin kaniinin. Ehkä kaniini oli ollut kuollut jo silloin kun se löysi sen.

Bostonilla oli yli 40 asteen kuume ja se kärsi valtavasta nestehukasta. Eläinlääkäri neuvoi minua antamaan sille niin paljon ruokaa ja juomaa kuin se pystyisi nauttimaan. Päästyäni kotiin nostin kissanpentuni autosta. Se naukaisi kerran kivusta, selkäranka jännittyi kaarelle ja sitten kaikki oli ohi. Pikkuboston oli kuollut.

Mike yritti lohduttaa minua, vaikka

hän omat silmänsä täydyivät kyynelistä haudatessamme pienen ruumiin orapihlajan alle, kun viimeinen lapiollinen oli luotu, Mike pysähtyi katsomaan hautaa. Lopulta hän sanoi: "Olet oikeassa, se oli todella poikkeuksellinen kissa."

Koko pentueesta vain Boston oli ainoa laatuinen älykkä, herkkä ja seurallinen. Kokeiluni osoitti, että hellyydellä on rajaton voima kasvattaa, tehdä onnelliseksi, iloiseksi ja tasapainoiseksi. Mutta Boston opetti meille, että jos jaamme hellyyttä avokätisesti, saamme vastalahjaksi jotakin aivan erityistä.

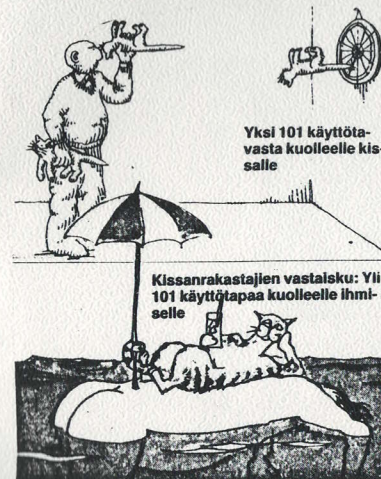
Valitut Palat 1982

LEHDESTÄ LAINATTUA

Kissan yksinpuhelu:

Haukkuvatko kissat öisin? Eivät. Ajavatko ne takaa autoja? Eivät. Purevatko ne muka hölkkääjiä? Eivät.

Kissa on kuin itse herkkyyden siispä en enää tahdo kuulla kissainvastaisuuksia. Jos kuulen, kynsin ja revin aidon mattonne.

Persialaiskissana on aika kiva elää Suomen Rotukissayhdistys ry:n nuvojan Maria Huhtamon kotona. Meitä on kolme, Santtu, 5v, musta leikattu poika, Donna, 2 1/2 ja lapsensa Lyyli, 2 viikkoa, sinicreme.

"Kaikenmaailman asioita ne soittaa ja kysyy emännältä joka neuvoo. Millaisia me olemme? Rauhallisia. Siitä vaan katselemme kun villikot siamilaiset ja abessinialaiset kiipeilevät seinillä. Me persialaiset emme. Ulos ei kyllä näillä pakkailla mennä, vaikka käydään tiirailmassa tuossa ovelle. Me pidämme vauvanruuasta ja lihasta, emme kalasta."

"Mitä pitää tehdä kun kissa on sairas tai epäsiisti?" "Sitten ne kysyvät, että sopiiko ottaa kissa. Emäntä sanoo aina, että ei saa olla allerginen ja pitää olla aikaa kissalle, mitä siitä tulee jos omistaja on aina matkoilla. Ja se sanoo painokkaasti aina vaan että kissaa ei saa jättää heilleille."

"Tjaah, yli neljä tuhatta vuotta sitten kissa oli Egyptissä pyhä eläin. Kyllä me olemme yhä vain aika lumoavia. Tuo Santtu on sitaipaisi kansainvälinen tsamppiooni ja kansainvälinen premioori."

Helsingin Sanomat 16.1.82

Kissa

Mielisairaalassa oli potilas, joka luuli olevansa kissa. Hän sai pitkään hoitoa ja lopulta oltiin kotiinlähden edessä.

- Herra tohtori, kyllä minä nyt jo ymmärrän etten ole kissa.

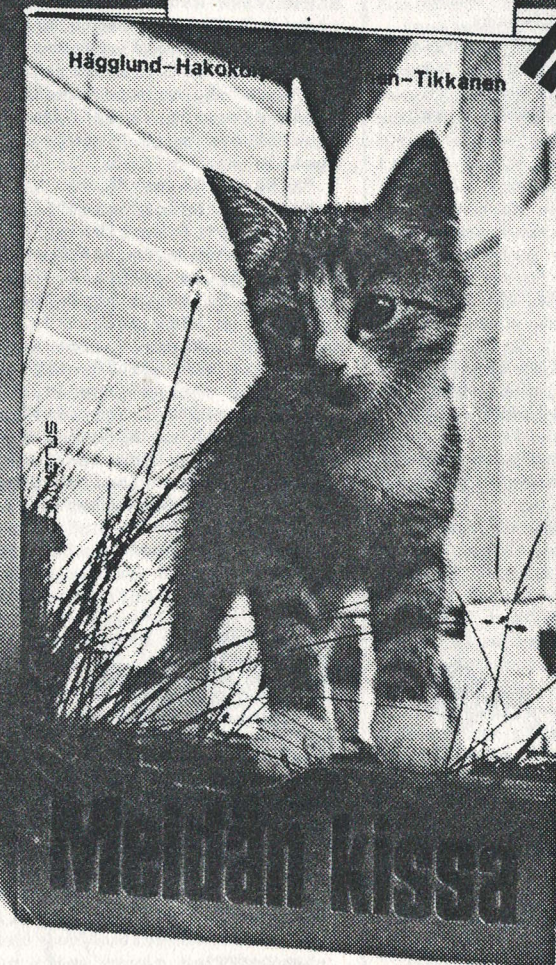
Potilas sai lähteä kotiin, mutta sairaalan pihalla hän tapasi koiran ja juoksi äkkiä takaisin.

- Ettekö te siis uskonutkaan, ettette ole kissa?

- Kyllähän minä sen uskon, mutta onko tuolle koiralle kerrottua siitä?

Kissakansan
toiveet on
täytetty

UUS-
MINTAAN
50,-

Meidän kissa on kissanystävän unelma, jossa hellyttävien kissailujen ohella on parhaat yli 5000:sta kissakaskusta. Kirjassa annetaan myös tutkimukseen perustuvaa tietoa kissojen maailmasta, kissan asemasta ihmisen elämässä ja ihmisen ja kissan psykologisista yhteyksistä. Kirjoittajat ovat Suomen Kissayhdistyksen aktiiveja, joiden työ ja harrastus yhdistyvät tässä kirjassa todelliseksi aarteeksi koko laajalle kissakansalle.

Persialaisjaosto/Maria Huhtamo puh 463 714